

Zima 2009

EDICE ADVENTURE

KOKTEJL

everest

Časopis o horách, lidech a adrenalinu

Cena výtisku 50 Kč / 2,29 € (69 Sk)
pro předplatitele 39 Kč / 1,65 € (50 Sk)

EXPEDICE KYAJO-RI

ZÁCHRANA VRTULNIKEM

S BLAŽENKOU V ITÁLII

TOTES GEBIRGE

8 VAROVÁNÍ MATTERHORNU

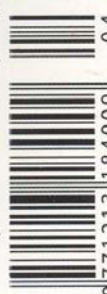
ROZHOVOR: O.KOPAL B.SVATOŠ R.KUCHAR

21 DNÍ VE ZLATÝCH HORÁCH

PERU 2009

LEZENÍ V PÁKISTÁNU

Cena výtisku: 50 Kč / 2,29 € (69 Sk)

0 4
9 771213 184009

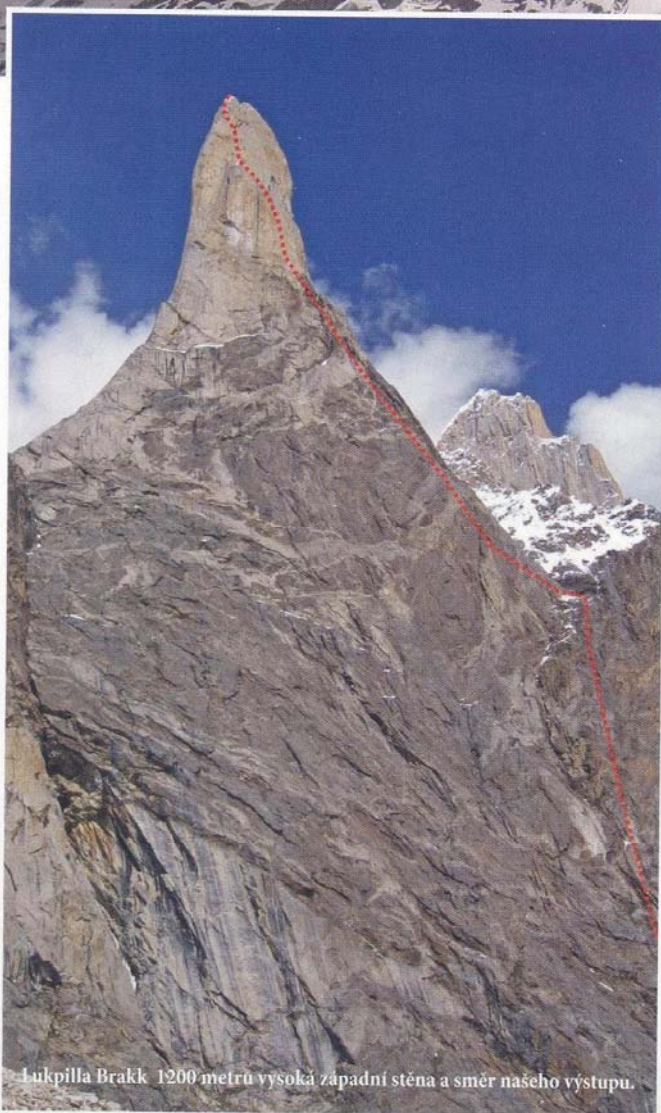

LEZENÍ

Lezení v Pákistánu

Ogre's Thumb, Německá cesta, 8. délka.

Lukpilla Brakk 1200 metrů vysoká západní stěna a směr našeho výstupu.

■ Ukrytý v pískovcových věžích Českého ráje nestíhám sledovat politickou situaci v srdci Evropy, natož pak někde na pákistáncko-afghánské hranici. Snad proto se nadšeně přidávám ke klukům a prstem kroužím po mapě druhého nejvyššího horstva světa. Tranga? Ty vyjdou draho, K2 ještě draž a navíc prý nedává zadarmo. Tak kam? Kupujeme letenky a už se nedá couvnout. Pákistánské lákadlo na turisty a horolezce funguje parádně. Celé údolí ledovce Biafo je takzvanou „open zone“, a tak na kopce do 6500 m není třeba platit ani permit, ani styčáka.

Tři dny před odletem zaznamenáme zprávu o zmařeném bombovém útoku na Českou ambasádu v Islámábádu. Prý odvěta za naše vojáky v Afghánistánu. Nevím, jestli mě přesvědčila výše storno poplatku za letenku nebo fotky impozantních žulových jehel, které jsem si prohlížel každý večer před usnutím. Každopádně teď stojíme na ruzyňském letišti a přemýšlíme, jak propašovat 40 kilo materiálu na palubu airbusu katarských aerolinek. Vzhledem k tomu, že je začátek července, a my tu pobíháme v péřovkách, to asi moc nenápadně nepůjde. Nakonec se daří a my odlétáme. Dokonce se vešly i čtyři řízky od maminky.

Nákupům jídla ve Skardu předcházela drsná matematika. Čtyři lidi krát třicet dní, to máme 120 čínských polívek, karton cigaret K2 a 16 rolí toaletáku... Čeho jsme se ještě doma obávali, byla místní byrokracie. Nakonec se veškerý boj s papíry a závorami smrškl do jednoho napínavého dne a několika desítek zbytečně najetých kilometrů. Nezaznamenali jsme ani žádné ozbrojené skupiny, ani atentátníky, a tak ze střechy džípu brzy shazujeme k prasknutí našlapané tahačky. Kemp v Askole, poslední vesnici před vstupem do hor, zeje

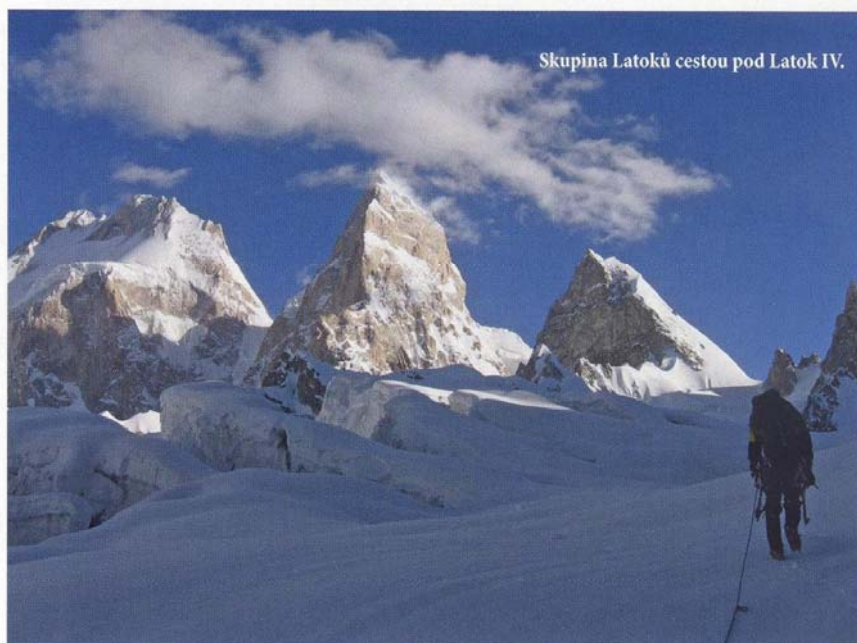
prázdnou. Loni tudy prošlo osmdesát expedic. Letos jich přijede maximálně dvacet. Očekávali jsme problémy při shánění nosičů, ale místo toho je musíme skoro odhánět. Všichni moc dobře vědí, že letos bude o práci nouze.

To, čemu se u nás říká celosvětová krize, by tu byl vrchol blahobytu. Přesto jsou místní s úsměvem na tváři připraveni rozdělit se s námi o poslední hrnek přeslazeného čaje nebo očouzenou čapátí. Třeba Mutik, který vypadá jako čistokrevný Francouz, typický horský vůdce

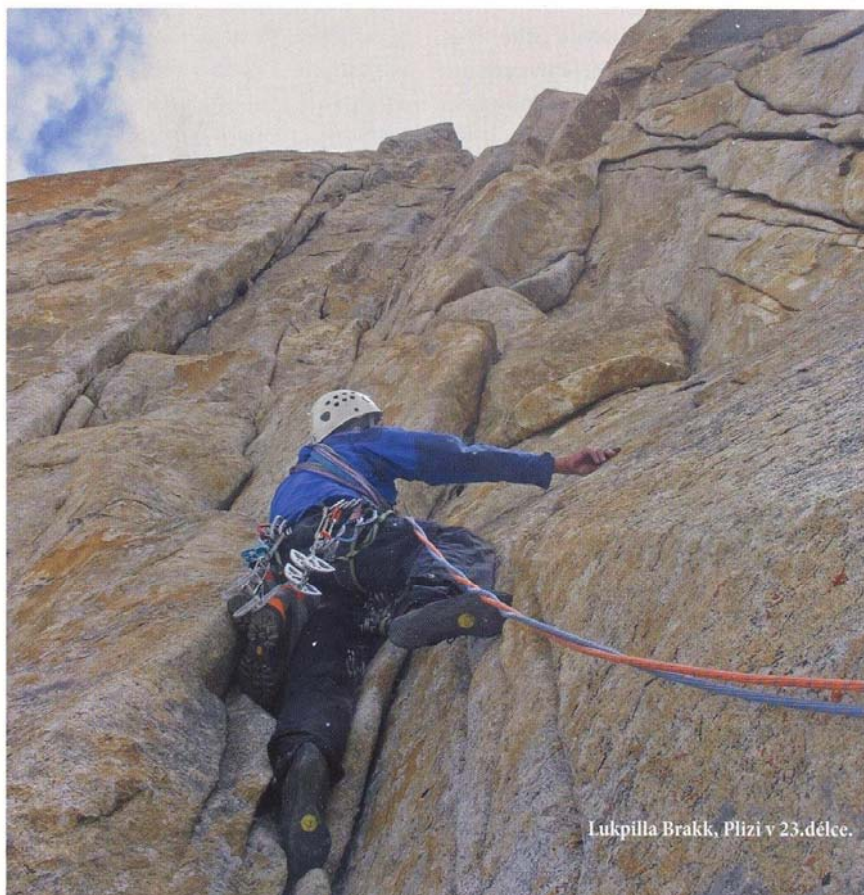
od Chamonix. Sice neumí ani psát, anglicky prohodí jen pár slovíček, ale v hlavě to má náramně srovnané. Nebo Ali, který se jako dvojče narodil pět minut po svém bratrovi. Veškerou podporu rodiny tak dostal prvorozený syn, který vystudoval, a je z něj doktor v místní nemocnici. Ali taky nenapiše ani čárku. Kdyby byl od nás, pukne závisť a vzteky. Tady ale žijí oba bráchové spokojeně pod jednou děravou střechou. Alláh to tak chtěl, tak prý není důvod nad čím moc mudrovat.

Po dvou dnech zničujícího pochodu přelézáme morénu a shazujeme bágly do trávy. Hodinky ukazují 4200 metrů, je tu Baintha, náš basecamp. Pohled na okolní stěny je lákavý pro fotografa, ale frustrující pro horolezce. Všechny ty nádherné stěny jsou ještě plné sněhu, který se v ostrém poledním slunci mění na dlouhé lesklé pruhy, táhnoucí se výstupovými liniemi. Na koupel je ještě brzy, tak se raději ještě jeden den kroutíme pod těžkými bágly a pokračujeme po ledovci Biafo o pár kilometrů dál pod nádhernou špicí Lukpilla Brakku. Ta totiž není z „bejzu“ vidět, tudíž nás žádný tající sníh nemůže odradit.

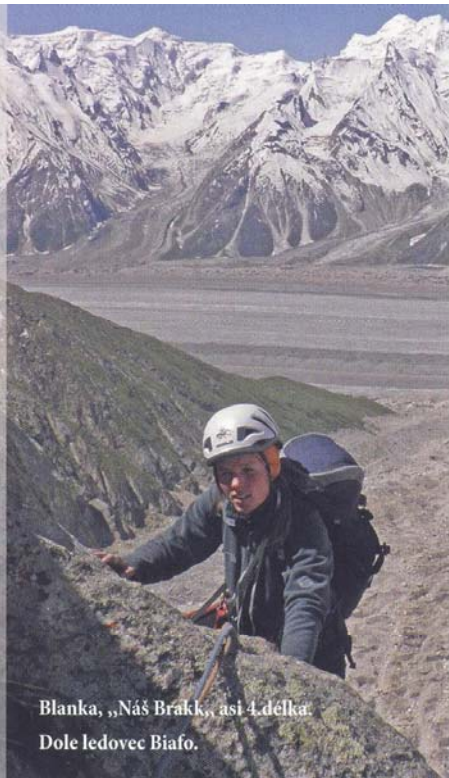
Tlaková výše stále zuří, a proto není na co čekat. Aklimatizovat se budeme za pochodu. Americká cesta z roku 1990 má 30 délek, takže času na to bude dost. Lezeme ve dvou dvojkách. Kromě starých slaňáků, které sem tam potkáme, je

Skupina Latoků cestou pod Latok IV.

Lukpilla Brakk, Plízi v 23. délce.

Blanka, „Naš Brakk“, asi 4. délka.
Dole ledovec Biafo.

stěna úplně čistá. Obtížnost stále někde okolo šestky, takže největším sportovním výkonem dne je haulování. Už za šera dolézáme na komfortní polici skoro v polovině stěny. Shodujeme se, že tahání svíní po nakloněné skále plné převísků nemá s naší představou o lezení nic společného, a druhý den vyrazíme nalehko. Nalehko, pouze s nadějí, že na vršek a zpět to stihneme bez bivaku. Stejně tu má všechno pod palcem Alláh, tak není důvod nad tím moc mudrovat.

Skála je o poznání kompaktnější a kolmější než včera. Taky přibývá ledu ve spárách a koutech. I když jdou nepříjemná místa vždy nějak oblézt po skále, dost nás zdržují. Snad proto se dohrabeme na vršek až v okamžiku, kdy zapadající slunce barví panorama Karákóramu do červena. Na magickou Ogre i nevylezený Uzum Brakk bychom se vydrželi dívat dlouhé hodiny, ale strach ze studeného bivaku nám to nedovolí. Ve čtyřech vytváříme manufakturu na slaňování a za svitu čelovek svištíme nocí k teplu spacáků nechaných na polici. Lana se překvapivě kousnou až při posledním slanění. Na jejich sundání bude dost času zítra...

Po několika dnech odpočinku nás stále bezchybné počasí znovu vyhání do hor. Posílnění dvěma litry coca-coly, které nám jako dárek

přinesl Mutik, míříme po ledovci Baintha Lukpar směrem k Latoku IV. Nejhorší věc, která nás může po takovém celodenním šlapání suti s báglem na zádech potkat, je budík v jednu ráno. Nepozvracet se z čínské polívky, nasadit čelovku a v mačkách skřípat po umrzlém firnu. Tak na to se můžu..., nadávám, když se po přelezení třetí trhlíny ve vycházejícím slunci objeví nejmiň tisícovka podobných. S Blankou zbaběle měníme plány a otáčíme do severovýchodní stěny Pointu 5750 (nebo jak se ten bezejmenný kopec vlastně jmenuje). Šedesátku led lezeme sólo. Celou dobu nás popohání sérak, trčící z hřebene přímo nad našimi hlavami. Hrozně bych si přál přeběhnout tenhle úsek dřív, než na ledovou masu zasvítí vycházející slunce. Jenže v téhle výšce a s báglem na zádech to zas tak fofrem nejde... Navazujeme se až úplně nahoře, při výmku přes vachrlatou vrcholovou převěš. Ještě, že jsme jen dva. Víc by se nás sem nevešlo. Stejně famózní jako vrchol je i rozhled. Nanga Parbat, Latoky, Rakaposhi, a tamhle šlapou kluci. Zřejmě slušnej oddíl. Nějaká trhlina je jen tak neodradí a proto si celý den tvrdohlavě rází cestu pod vytoužený Latok IV. Za cíl si vybrali zářez v levé části jihozápadní stěny. Když se za dva dny vrátili, sežrali půlku „bejskempu“ a z popraskaných rtů sypali historky o nejroztříštějším ledovci na světě, drsných mixech, nekonečném tunelování převěše (hlavně Plizi) a ukrutné kose na štandu (hlavně Ondřej). Jsou to kluci pašáci a kdyby věděli, že je tenhle směr nevylezený, asi by je žádná vichřice ani převěš nedonu-

everestinfo

Dokumenty:

Víza: 30 USD, dají se vyřídit v Praze do jednoho týdne.

Permity: do „open zone“ není třeba platit žádný permit, ale i sem je nutné mít dokument vydaný Ministerstvem turistiky v Islámábádu, aby všichni věděli, co jste zač...

Doprava:

Praha-Islámábád: zpáteční letenka přibližně 20-30 000 Kč,
Islámábád-Skardu: letenka přibližně 1000 Kč, koupit se dá na www.piac.com.pk, ale let bývá často zrušen kvůli počasí. Pak se musí po Karákóram Highway, bez problémů busem (např. NATCO), 25-30 hodin.

Další odkazy:

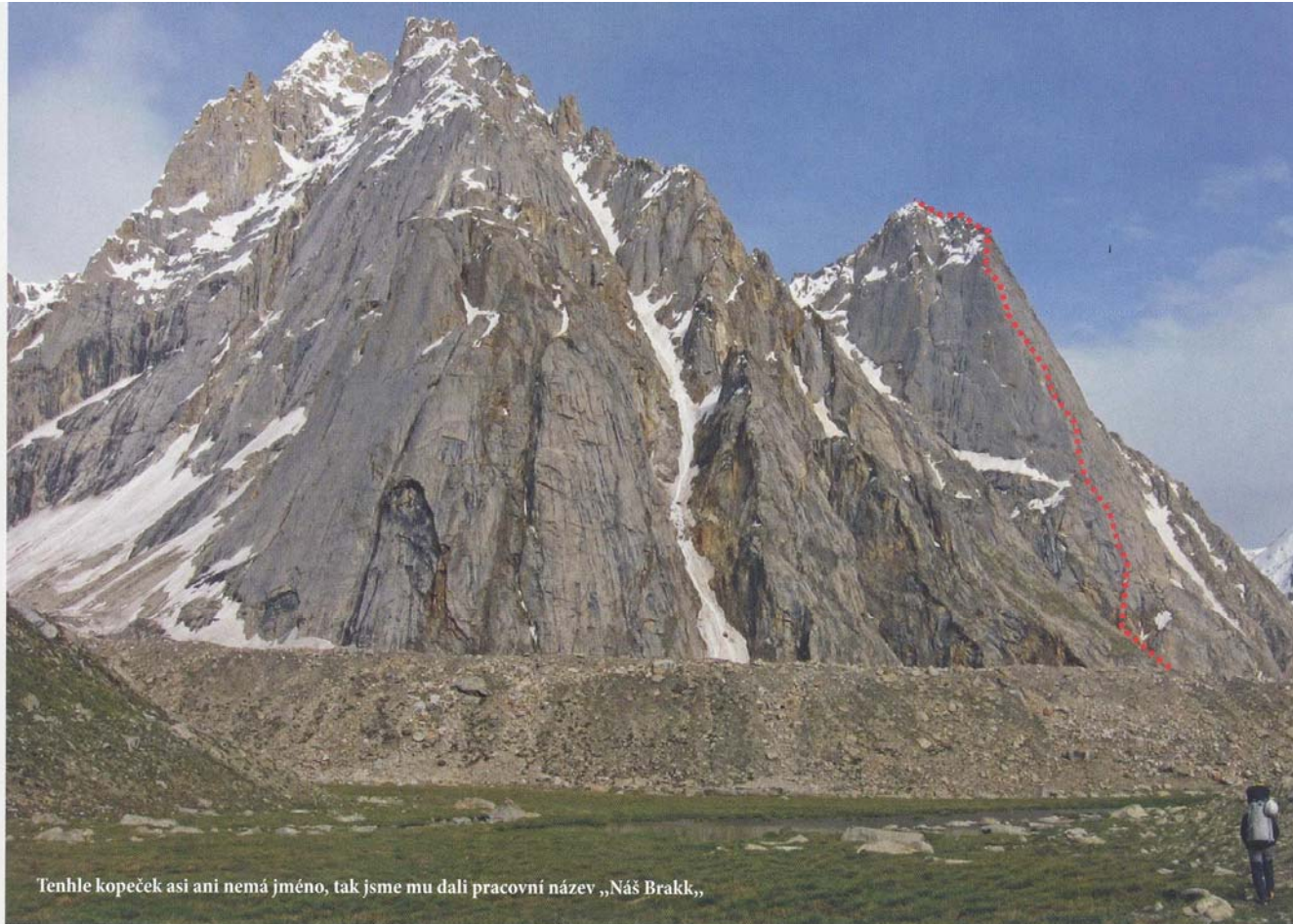
blankonthemap.free.fr
www.k2climb.net
www.summitpost.org

tily otáčet na hřebeni pár metrů od vršku...

My s Blankou se raději opět vracíme k lezečkám a magneziu. Nejúžasnějšími stěnami široko daleko se pyšní Ogre's Thumb. Taková malá věžička na úpatí impozantní sedmitisícovky Ogre. 1200 metrů vysokou jihozápadní stěnou prostoupila v roce 1988 německá expedice a chlubila se klasifikací 7-A4. O prvním opakování se nepostaral nikdo jiný, než Alex Huber. Kromě nýtového žebříku, cestu přelezl volně a dokonce pro nás ve schůdném stupni 7+. O pár let později

Ondra a Plizi, bivač na Latoku IV.

Tenhle kopeček asi ani nemá jméno, tak jsme mu dali pracovní název „Náš Brakk“.

Pákistán

GMT +5 h

Důležitá telefonní čísla

(velká města): Policie 15, Hasiči 16,

Ambulance 115, 111

Velvyslanectví České republiky v Pákistánu

Embassy of the Czech Republic
House No. 49, Street No. 27, Sector
F-6/2, Islamabad
P.O.Box No. 1335
Tel.: 009251/2276849,
KO-009251/2274304,
sekretariát-009251/2820679
Fax: 009251/2825327
E-mail: islamabad@embassy.mzv.cz
zdroj: www.mzv.cz

přidal několik nových těžkých délek
a hákování se vyhnul úplně.

Marně porovnáváme fotku proslu-
něné stěny se zasněženou realitou.
Nástupové délky jsou plné ledu,
a tak za svítání stoupáme mixovou
rampou k prvním kolmým skalám.
Dvě tři délky na rozdýchání, a pak
se začíná doopravdy lézt. Kromě
štandů nezůstalo ve stěně nic.
Vždycky když dolezu s jazykem na
vestě ke dvěma nýtům provázaným
shnilou smyčkou, marně hledám

nějaké lezitelné pokračování. Posté
volám dolů, že jsme asi zabloudili.
Mám pocit, že jsem v nějakém pro-
jektu, který se zrovna tady dostal
do slepé uličky. Nakonec ale vřdy-
cky najdu řadu chytů nebo trhlinek
vedoucích výš. Mám radost. Jsme
v polovině stěny a zatím se vše
daří lézt OS, navíc teď už by to tak
těžké být nemělo. Jak se ale skála
pokládá, je na ní čím dál tím víc
sněhu. Spáry jsou plné vody nebo
ledu. To podle toho, kam zrovna
svítí slunce. Po skoro desetimet-
rovém letu je mi jasné, že volně
to nepůjde, a když vykouknu přes
hranu převisu, vím, že hákovat se
bude až na vršek. Po nádherném
volném lezení už na změnu stylu
nemám náladu. Navíc tak pěkná
cesta by si to ani nezasloužila.

V uších mi zní písnička libereckých
Těl. Máváme bílou. Pro tentokrát to
balíme, a za svitu čelovek svištíme
dolů přes těžce vybojované metry.
Možná, že za dva za tři týdny
sluneční paprsky vysuší celou tuhle
nádhernou stěnu a ta bude pro lez-
ce mnohem přívětivější, než byla
dnes. Jenže to už si my budeme
pochutnávat na knedlicích a pivku
někde v hospůdce poblíž pískovco-
vých věží Českého ráje. Inšalláh,
samozřejmě.

Vylezené cesty:

ukpilla Brakk, Západní stěna, 7,
29 délek (O. Mandula, J. Pliska, B.
Herčíková, M. Horák)

Point 5750, SV stěna, 60° (B. Herčí-
ková, M. Horák)

Latok 4, Jihozápadní stěna, 6450 m,
70° 5+ (O. Mandula, J. Pliska)

Náš Brakk, asi 5200 m, Západní
hrana, 7-, 15 délek (O. Mandula, J.
Pliska, B. Herčíková, M. Horák) ■

■ Text a fotografie Martin Horák

Kemp pod Ogre's Thumb.

